

Atlantida: zrození a zkáza

Dnes bych se ráda podělila ještě o jednu informaci o Atlantidě přijatou prostřednictvím vědomého snění. Tato informace doplňuje předchozí téma „Měsíc je archa Atlant'anů“ o tom, jak se Atlant'ané dostali na Zemi. Ale nyní se bude vyprávět o posledních dnech Atlantidy.

Jednou jsem snila o Zemi ve velmi vzdálených dobách.

Všude kolem je divoká pravěká vegetace, na obloze ještě nebyl Měsíc. Ale obrovská síla otřásá Zemí. Vidím to jakoby shora: moře se vylévá z břehů od nejsilnějšího přílivu a Měsíc letí po obloze. Najednou prudce zabrzdí. „*Měsíc je obrovská kosmická archa, uvnitř dutá,*“ řekl vnitřní hlas. Zachránila se na něm mimozemská civilizace. Zdá se, že lidé tam stále trochu žili, na Měsíci, a když živly opadly, sestoupili na Zemi v malých vícebarevných discích, koulích, doutnících a dalších létajících aparátech...

...Zde je opět přede mnou Země z velmi velké výšky. Mapa není stejná jako nyní: úzká Afrika je ostrov a stejně i Jižní Amerika. Nedávno se od sebe oddělili a mezi nimi v moři je obrovský ostrov (dokonce kontinent). Pravděpodobně vznikl z lávy ve zlomech tektonických desek. Na tuto pevninu přistáli lidé z Měsíce. V Tichém oceánu byla také velká země. (V současné době jsou vidět toliko její vrcholky - ostrovy Tichého oceánu.)

Někde v oblasti Tibetu a centrální Asie žili obři se zeleno-bronzovou kůží. Měli svou vlastní civilizaci. V horách vyřezávali různé útvary s vypouklými plochami a s jejich pomocí se pohybovali v prostoru a čase, i v paralelních světech. „*Přestěhovali se ze zaniklého Faetonu*“ - tak bylo řečeno.

Ti, kteří sestoupili v aparátech z Měsíce, byli také vysokého vzrůstu, ale mnohem nižší než faetonští obři. Jejich kůže byla bledá, jejich vlasy stříbrné barvy a jejich oči byly také stříbrné. Měli tenké a dlouhé nohy i ruce. Vypadalo to, že už dlouho neviděli přirozené světlo. Jejich šaty splývaly v tenkých záhybech a leskly se perletí. Mnoho zařízení bylo vyrobených z namodralého a duhového kovu. Tito lidé začali zabydlovat mladou pevninu. Byla to Atlantida. To pravil vnitřní hlas.

S sebou Atlant'ané přivedli na Zemi nějakou nevyvinutou rasu se snědou kůží a negroidními rysy. Ty vysadili v té malé Africe. Možná někteří z nich přišli i do Ameriky. Tehdy byla v Africe zima, ale Atlantida byla více na severu a tam bylo teplo. Jak se zdá, do Afriky přicházelo hodně ultrafialových paprsků či záření. Byla tam velká ozónová díra. A lidé rychle zčernali.

Atlant'ané zůstali bledí, ale jejich kůže postupem času zrůžověla. Oči a vlasy byly světlé. Stavěli velká kruhová města, živila se řasami, měkkýši a rybami. Velmi uctívali moře i všechno mořské. Jejich domy byly pomalovány mořskými výjevy. Žili velmi dlouho - asi 900 let, protože pili zelený nápoj dlouhověkosti vyrobený z řas.

...Ale teď, jak vidím, uplynulo mnoho let a Atlantida se zmenšila. Většina postupně klesla ke dnu. Zůstal jen jeden velký ostrov. Afrika a Amerika naopak vyrostly.

Na ostrově je technokratická civilizace Atlant'anů ve svém zenitu. Vzdušné a kosmické lodě brázdí oblohu. Jaké je to vybavení! Ale mravy Atlant'anů připomínají mravy Římanů pozdního Římského impéria, nebo moderního západního světa s jeho kratochvílemi a volnou morálkou.

Navíc je u nich v rozkvětu genetické inženýrství. Na okraji říše a v koloniích prováděli pokusy: vytvářeli kentaury, pegasy, sfingy, mořské panny, sirény, medúzy s lidskou tváří, napůl lidi-napůl kozy a tak dále. Všechny tyto příšery děsí místní obyvatelstvo, často se vymykají kontrole. Atlant'ané začnou vyhlazovat zmutované kentaury, medúzy a další monstra, tyto útočí na osady a jsou velmi zlostní...

Pak ale se začaly obrázky rychle měnit a už letím nad kruhovým městem. Je obrovské, ulice se v pravidelných paprscích rozbíhají od centra, křížují je kruhové ulice. Kolem města jsou tři kanály s vodou a tři zdi-hradby. Za zdmi jsou předměstí. Město se nachází v misce hor a na jedné straně se k němu blíží moře. V centru na kopci jsou nějaké paláce či chrámy. Architektura je podobná antice, ale mnoho domů má nahoře zubaté okraje zdí. Na domech jsou barevné mozaiky, barevné sloupy. Střechy jsou ploché i sedlové. Obytné budovy směřují do ulice prázdnými zdmi a ve dvorech jsou sloupy, zahrady, fontány. Spousta zeleně.

Hle, stříbrný kotouč letí nad městem v paprscích zapadajícího slunce. Zespuď připomíná kolo se zakřivenými špicemi. Disk letí pod úhlem a otáčí se. Tady se vznášel a náhle šel na přistání. Bylo tam zvláštní prostranství. Disk tam zamířil a vznášel se zavěšen 20 centimetrů nad zemí. Vyšli z něj lidé: muž s dlouhými zlatými vlasy a plnovousem, zlatovlasá žena a jejich dcera.

Ženy byly oblečeny do nejjemnějších perleťových látek, které padaly na zem v jemně skládané drapérii. Byly opásány kovovými pásy, na hlavách diadémy a tenké přehozy. Dámský účes je vyroben ve formě lastury a propletený perlami, kudrlinky sestupovaly po stranách. Na rozdíl od světlého vršku byly tmavé. Pravděpodobně se tak tehdy obarvovaly. Šperky byly vyrobeny z namodralých a duhových kovů a perel. Poprsí bylo podepřeno něčím jako korzetem. Muž měl na sobě také dlouhý oděv barvy karmínové perleti, na ramenou a na bocích připnutý ozdobami ve tvaru hvězdy.

Když se dostali z disku, odtáhli ho do podzemní „garáže“. Zde rodina přeseďla do zařízení podobném cylindru, který rychle procházel ulicemi města. Na jedné z ulic byla slyšet hudba, podobná orientální melodii a modernímu bublajícímu rytmu. Tam, poblíž domu se sloupy, se nakrucovaly dívky lehkých mravů s

rozcuchanými vlasy, poflakovali se opilí lidé. Ale tato rodina spěchala do svého domova.

Pak jsem se cítila jako jejich dcera. Dům je krásný a prostorný, je zde mnoho sloupů, nějaké zařízení z modrého a stříbrného kovu a nebyly tam žádné ovladače, ale byly tam celé bloky povrchu, které musely být stisknuty.

Kolem - krásné vázy, sochy zobrazující předky rodiny. Vše se třpytí, dojem směsice antiky a moderny. Nechybělo ani „kino“. Spíše se jednalo o zařízení dvou rámců, mezi kterými po zapnutí vzniklo jakési pole a získal se trojrozměrný holografický obraz. Znázorňoval to, co bylo zaznamenáno na tenké desce, která se nechávala projít otvorem v zařízení. Těch záznamů-desek bylo hodně.

Odehrával se nějaký film. Zdálo se, že tu byly přítomny trojrozměrné postavy, stejně jako scenérie. Manželé v tomto „filmu“ nadávali, někdo se rval, zmatek, hluk, střelba z nějaké zbraně, prostě jako v moderním akčním filmu.

Otec kvapem skládal a balil věci: většinou nějaké přístroje. S mámou jsme skládaly šaty, šperky, vyndávaly drahé nádoby, vázy, figurky, dokonce i nábytek. To vše nakládali sluhové-roboti, podobní lidem, jen mlčící a připomínající mumie.

Zavazadla byla umístěna do kontejnerů, které předtím zmenšily svou velikost pomocí speciálního paprsku z přístroje. Kontejnery byly přemístěny vzduchem pomocí jiného přístroje a umístěny do „automobilu“-cylindru. Otec spěchal. Blížila se válka se severním státem Borea, který se nacházel na severu a podnebí tam bylo lepší. Na severu bylo tepleji než na jihu.

Atlant'ané disponovali zbraní ohromné síly. Chtěli jí zasáhnout jádro Země, aby vlnou zničili města severanů a potom zalidnili jejich země a zmocnili se některých tajemství. K tomu byly postaveny speciální šachty s věžemi. Byla tam tato zbraň.

Takže, otec se obával následků útoku a rozhodl se rodinu dočasně přestěhovat do provincie či kolonie na Krétě nebo ještě dál - do města Trea, jak říkali. Můj otec tam měl domy a statky.

Kvapem jsme nastoupili a posadili se do cylindru. Velmi rychle nás odvezl na „letišť“ - parkoviště disků. Můj otec měl osobní disk - ten, na kterém jsme přiletěli z předměstí.

Zatímco jsme jeli, míhaly se domy a ulice, ale mimo cylindr nebyla žádná okna.

Tady byl náš disk vyveden z „garáže“. Poklop se propadl dovnitř. „Auto“ - cylindr byl naložen do spodního zavazadlového prostoru a my sami šli nahoru. Poklop se zavřel.

Uvnitř byly útulné pokoje: ložnice, koupelna a záchod s perleťovým umyvadlem, záchodovou mísou a vanou v podobě mořských mušlí, velká prostorná hala se

sloupy, rozdělená na tři sektory. Ve stropě bylo zařízení v podobě hvězdy a stejné, jen menší, v podlaze.

V kosmické lodi dávných Atlantů

Bylo tam mnoho různých zařízení, nástěnných panelů vedoucích do jiných místností nebo fungujících jako ovládací zařízení. Otec stiskl jeden z panelů a tři sektory mezi sloupy se rozsvítily. Tam, kde byly hladké stěny, se jako na obrazovce objevil obraz toho, co bylo venku.

Otec z dálkového ovladače stiskl další panel a hvězda ve stropě se napnula a mírně se přiblížila k podlaze, něco zafungovalo a disk se rychle vznesl k obloze. Všechno bylo vidět na obrazovkách-stěnách, jako bychom byli na otevřené verandě.

Byla noc. Najednou jsme slyšeli jakési podzemní dunění, ale uvnitř disku bylo ticho. Na moři se zvedla velká vlna.

Odlepili jsme od země právě včas. Podle všeho začala válka a následoval útok tou zbraní. Měli jsme tady zařízení, na jehož „obrazovce“ bylo vidět, co se děje daleko - v jiných zemích, a dokonce i ve vesmíru. Otec se na to podíval a mračil se. Rychle nasměroval loď k moři. Krajiny se vznášely na třech obrovských obrazovkách-stěnách.

Najednou uprostřed noci zpoza obzoru vykouklo slunce. Rychle se pohybovalo po obloze. Moře běsnila a začala vřít. Někde na dně moře praskala země a láva přiměla oceán k varu. Moře bylo odtaženo od břehů a poté na ně vpadlo.

Odletěli jsme z Atlantidy, ale můj otec při pohledu na obrazovku přístroje uviděl, že praská a potápí se v rozbouřeném moři. Lidé v panice vzlétají ve svých malých létajících strojích. Mnozí se řítí přímo do vesmíru.

Otec nemluví, ale já mu rozumím. Atlant'ané uměli komunikovat telepaticky. Seveřané pravděpodobně vytvořili ochranu a odrazili úder na ty, kteří ho poslali.

Jádro a s ním i Země se zhroutily. To ale severany nezachránilo - i jejich země jsou zaplavené.

Pod námi je Kréta. Je to obrovský ostrov, ale už je rozštěpen. Jeho obrovská část s bloky domů hlavního města se noří do moře.

Sousední ostrovy se také potápějí. V dálce vidím horu. Její vršek je vytržen jako korek z láhve a začíná erupce. Nejsilnější erupce je ale v moři. Hodně vody odchází párou, silný vítr, smršť.

Otec aktivuje na disku ochranná pole a hurikán ho obtéká. Disk může plavat i pod vodou, ale i tam je nyní nebezpečno. Na Krétě jsme nepřistáli, ale letěli dál - do Trey. Vidím, jak slunce skáče a zastavuje se. Jaká to úleva. Živly ale stále zuří.

Pod námi je Trea. Část města je také pryč, zůstala předměstí. Tam je naše vila. Hodně lidí utíká z pobřeží. Obrovské mraky páry se nesou k východu. Při pohledu na „obrazovku“ jsem viděla, že tam, kde jsou Tigris a Eufrat, obrovská vlna tsunami obrátila řeky nazpět a mraky tam rozlévají déšť. Všechno je zaplavené. (Pravděpodobně to byla biblická potopa.)

Přesto se to tu začalo uklidňovat a my jsme přistáli. Tady je naše vila. Naštěstí nebyla poškozena. Ale byla tu spousta uprchlíků. Byli to jak Atlantáné, tak místní podřadné obyvatelstvo. Byli oblečeni do silných vlněných látek, ovčích kůží. Je tu rušno a šrumec. Ale tady z té dívky vylétám.

...A zase jako by uplynulo hodně času. Znovu vidím tu dívku. Jenže ona už je dospělá, provdaná za místního urostlého muže, který ji ale sahá pod ramena. Už má syna. Velký chlapec. Její otec a matka jsou stále naživu. Její manžel se stal vládcem přestavěné Trey, respektive nyní je to již Trója (ta stejná, kde se později odehraje Homérem popisovaná trojská válka). Stěny jsou silné a hrubé. Neexistuje žádná sofistika architektury. A tato rodina se obléká do silných vlněných látek a jen občas vytahuje tenké šaty.

Stále měli část svého vybavení. Na venkově se usadilo mnoho nově příchozích. Byli mezi nimi i Sumerové, kteří přišli z východu, a Árijci, kteří přišli ze severu, protože tam byla velká zima. Všude kolem je led a jen na některých místech bylo možné území v blízkosti měst a v srdci severní země Borey (Hyperborey) ohřát. To se podařilo fragmentům civilizace této země s pomocí jakýchsi krystalů.

V Tróji nyní jedí hrubší jídlo, ale někdy v paláci vládce ještě vaří to, co jedli v Atlantidě, a také pijí nápoj dlouhověkosti, sladký jako nektar, vyrobený z jednobuněčných řas.

...Takto byla obnovena Trója. Vidím její silné zdi. Svět se stal novým. Někteří z Atlantánů utekli i do Řecka. Pro tamní obyvatele se stali bohy.

...Takový je příběh Atlantidy, něco podobné našemu modernímu světu. Příběh jejího zrodu a zániku...

Zapsala Valeria Kolcova 16.02.2013